

Ad 1

Ændringen skal præcisere, at der skal iværksættes initiativer, der sikrer en udvikling mod brug af renere og mere ressourcevenlige teknologier.

I lovens nuværende udformning gives der meget begrænsede muligheder for at beskæftige sig med renere teknologier. Dette ændres, så renere og mere ressourcevenlige teknologier opprioriteres. Ikke således, at genanvendelsesområdet på nogen måde nedprioriteres, men så der faktisk sker en aktivitetsforøgelse.

Forudsætningen for, at en teknologi kan betegnes som renere, er, at forureningen mindskes pr. produceret og forbrugt enhed, og at forureningen ikke flyttes til andre led i produktion eller til affaldet.

Samtidig pointeres det, at mere ressourcevenlige teknologier omfattes af loven.

Ved renere og mere ressourcevenlige teknologier forstås:

1. Ændringer i selve produktionsprocessen.

Dette kan bestå i dels overgang til anvendelse af ny teknologi, hvor formålet er at nedbringe forureningen, dels anvendelse af forskellige former for styringsteknologi, som medfører en bedre tilrettelæggelse af arbejdet i forbindelse med produktionen.

2. Ændringer i valg af råvarer og halvfabrikata.

Dette kan bestå i, at råvarer og halvfabrikata, der indeholder stærkt miljøbelastende stoffer, erstattes af andre råvarer og halvfabrikata, der kan udfylde samme funktion, men som er mindre miljøskadelige.

3. Udvikling af produktdesign.

Dette kan bestå i en ressourcemæssig optimering af produkternes levetid, herunder mulighederne for reparation af produkterne, og udvikling af emballager, der ud fra et miljø- og ressourcemæssigt synspunkt er mindre belastende.

Ad 2

Der er her ligeledes tale om en præcisering af, at forureningsbegrænsende og mindre ressourcekrævende teknologier er omfattet af loven.

Som det fremgår af bemærkninger til punkt 1, skal der ske en aktivitetsudvidelse. Dette betyder, at bevillingen til lovens tilskudsordning øges. Bevillingsrammen udvides for 1987 og følgende år til ikke under 100 mill. kr. Samtidig er det nødvendigt, at de fornødne personalemæssige ressourcer afsættes til formålet.

Der er i dag, jfr. bekendtgørelse nr. 474 af 20. september 1984 § 1, stk. 3, allerede mulighed for,

at rådet vedrørende genanvendelse og mindre forurenende teknologi på eget initiativ iværksætter alment nyttige udrednings-, udviklings-, formidlings- og informationsprojekter. Det kan imidlertid ud fra en samfundsmæssig vurdering i visse tilfælde være fordelagtigt, at der kan gives anlægstilskud til renere teknologier, og at der i en periode ydes tilskud til private virksomheders drift, eller at det offentlige selv driver projekter, der opfylder lovens formål.

Derfor bør tilskudsordningen udvides til også at omfatte drifts- og anlægstilskud på op til 100 pct. Rådets hidtidige muligheder for initiativer på dette område har været alt for begrænsede. Med dette forslag til folketingsbeslutning sker der altså en politisk opprioritering af området for renere og mere ressourcevenlig teknologi, dvs., at hvis der ikke indkommer ansøgninger om tilskud, der opfylder lovens formål, må miljøstyrelsen tage initiativ til, at der igangsættes projekter, der gør det. Det kan ske i samarbejde med andre offentlige virksomheder og forskningsinstitutioner, og/eller med private virksomheder. Miljøministeren fastsætter de nærmere regler herfor, herunder vedrørende spørgsmålet om betaling for en kommerciel udnyttelse af offentlige forsknings- og udviklingsresultater.

Som eksempler på projekter, der bør starte umiddelbart, kan nævnes:

- Ændre produktionsformer, så rensning af spildevand og røg kan mindskes.
- Udredningsprojekt om, hvor man med fordel kan udføre projekter, der øger brugen af renere og mere ressourcevenlig teknologi.
- Plast og plastholdige produkter bør gøres mindre forurenende og gøres bedre egnede til genbrug (PVC-substitutionsprojekt, som er i gang).
- Projekter, der har til hensigt at undgå tungmetaller som f.eks. cadmium, bly og kviksølv.

Endelig bør folketingets miljø- og planlægningsudvalg hvert år tilsendes en opgørelse over, hvad bevillingen til tilskudsordningen anvendes til.

Ad 3

Efterhånden som virksomhederne udvikler ny produkter, opstår der problemer med, at de er så »gode«, at de faktisk ikke kan nedbrydes, det gælder f.eks. inden for plastindustrien.

Her kan som eksempel nævnes glasfiberbåde, der, når de overgår til at være affald, fylder meget, og hvor en afbrænding kan udvikle giftige luftarter.